

ROMANIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr.8930/2/2018

SENTINȚA CIVILĂ NR.1348

Ședința publică din data de 09.04.2019

Completul constituit din:

Președinte - RALUCA-ECATERINA TOMA

Grefier - CRISTINA DIANA LALE

Pe rol se află soluționarea acțiunii în contencios administrativ promovate de reclamanta **KOVESI LAURA CODRUȚA** în contradictoriu cu pârâtul **CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII** având ca obiect **anulare act administrativ**.

La apelul nominal făcut în ședința publică, a răspuns pârâtul, prin consilier juridic Mariana Militaru, care depune la dosar delegație nr. 850/03.04.2019, lipsind reclamanta.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează instanței următoarele:

- procedura de citare este legal îndeplinită;
- reclamanta a depus la dosarul cauzei cerere prin care a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

Curtea pune în discuția părți prezente competența instanței.

Pârâtul, prin consilier juridic arată că este competentă material, general și teritorial Curtea de Apel București în soluționarea cauzei.

Curtea, verificând competența materială, generală și teritorială, în conformitate cu dispozițiile art. 131 CPC, rap. la prevederile art. 10 alin. 1 Legii nr. 554/2004, constată că este competentă să soluționeze cauza de față.

Curtea acordă cuvântul cu privire la propunerea de probe.

Pârâtul, prin consilier juridic solicită administrarea probei cu înscrisurile aflate la dosarul cauzei.

Potrivit dispozițiilor art. 255 raportat la art. 258 C.pr.civ, instanța încuviințează proba cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, pentru ambele părți, apreciind-o ca fiind legală, pertinentă, concludentă și utilă soluționării cauzei.

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, Curtea acordă cuvântul asupra fondului cauzei.

Pârâtul, prin consilier juridic solicită respingerea cererii de chemare în judecată și arată că în cauză nu există un refuz nejustificat de soluționare a unei cereri raportat la prevederile imperative ale art. 57 coroborat cu art. 43 și urm din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Curtea reține cauza în pronunțare.

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București, sub nr. 8930/2/2018 la data de 27.12.2018, reclamanta **KOVESI LAURA CODRUȚA** a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul **CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII**, anularea actului administrativ reprezentat de Hotărârea nr. 673 emisă în 6 noiembrie 2018 de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a respins cererea de recunoaștere a gradului

profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție formulată de reclamantă și în consecință, conform dispozițiilor art 18 alin 1 și 2 Legea nr. 554/2004 a solicitat anularea tuturor efectelor produse în baza actului administrativ nelegal, deoarece prin procedura interpretată contrar dispozițiilor legale a fost vătămată în dreptul la carieră. Ca efect al anulării actului administrativ a solicitat, în temeiul art. 18 alin.1, obligarea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii să recunoască gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție față de reclamantă începând cu data formulării cererii, respectiv 22 octombrie 2018,

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a arătat că Hotărârea nr. 673/06 noiembrie 2018 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, este nelegală și netemeinică, și a avut ca și consecință vătămarea intereselor legitime ale reclamantei la cariera profesională.

Astfel, la data de 22.10.2018 a formulat către Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii o cerere de recunoaștere a gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin Hotărârea nr. 673 emisă în 6 noiembrie 2018 de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii s-a respins cererea de recunoaștere a gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție formulată de reclamantă.

A apreciat că Hotărârea nr.673/06 noiembrie 2018 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii este nelegală și netemeinică pentru următoarele motive:

În perioada 2006 – 2018 reclamanta a deținut funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pe o perioadă de 6 ani și funcția de procuror șef al Direcției de Naționale Anticorupție pe o perioadă de peste 5 ani, după cum urmează:

Prin decretul nr. 1.122 din 2 octombrie 2006 al Președintelui României a fost numită în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru o perioadă de 3 ani, anterior acestei date funcționând ca procuror la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism -Biroul teritorial Sibiu.

A fost reinvestită în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru încă un mandat de 3 ani prin decretul Președintelui României nr. 1369 din 2 octombrie 2009 , exercitând această funcție până în 2 octombrie 2012.

Prin decretul Președintelui României nr. 483 din 15 mai 2013 a fost numită pentru o perioadă de 3 ani procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, fiind reinvestită pentru încă o perioadă de 3 ani ca procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție prin decretul Președintelui României nr. 376 din 7 aprilie 2016 .

La data de 9 iulie 2018 a fost revocată din această funcție prin decretul Președintelui României nr. 526 din 09 iulie 2018 și, în temeiul Hotărârii nr. 391 din 11 iulie 2018 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, a revenit pe postul deținut anterior la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Biroul teritorial Sibiu, cu grad de procuror de parchet de pe lângă tribunal.

Atât la data numirii ca procuror general, cât și la data numirii ca procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție au fost îndeplinite și respectate dispozițiile art. 54 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, care statuează că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție este numit de „Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, dintre procurorii care au o vechime minimă de 10 ani în funcția de judecător sau procuror, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reinvestirii o singură dată. ” .

Aceste dispoziții nu prevăd obligativitatea de a avea gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a fi numit ca procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau ca procuror șef al Direcției

Naționale Anticorupție, așa cum este reglementat în cazul celorlalte funcții de conducere prin art. 50 alin 3 din aceeași lege.

Astfel, în cazul numirii în aceste funcții de conducere în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reglementată o procedură diferită de celelalte funcții de conducere. Oricâte modificări au survenit în ceea ce privește Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, această condiție nu a fost modificată, astfel că orice procuror care îndeplinea condițiile de vechime, indiferent de gradul profesional și parcurgea procedura prevăzută de lege putea fi numit în aceste funcții de conducere la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Ca atare, prin faptul că a deținut timp de 11 ani aceste funcții în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție potrivit dispozițiilor legale și având în vedere practica constantă anterioară a Consiliului Superior al Magistraturii în cazul procurorilor care au deținut funcții de conducere în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dar și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la situații similare, Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori trebuia să decidă recunoașterea gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Hotărârea nr.673/06 noiembrie 2018 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii este vădit nelegală și creează o situație vădit discriminatorie în ceea ce o privește, întrucât, în situații similare, a recunoscut gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție altor procurori care au deținut funcții de conducere în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În acest sens, a arătat că prin Hotărârea nr.1174/29 octombrie 2013 Consiliul Superior al Magistraturii a recunoscut gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în cazul prim adjunctului și adjunctului procurorului general cu care a constituit echipa managerială a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pe perioada deținerii mandatului de procuror general. În cuprinsul acestei hotărâri, Consiliul Superior al Magistraturii a motivat că, în cazul acestor funcții "nu se aplică regula concursului, ci o procedură specială reglementată de art.52-56 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, derogatorie de la procedura stabilită de art.43 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor implicând o selecție a candidaților prin prisma unor condiții și calități profesionale specifice. Prin numirea petenților în funcții de conducere la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție aceștia au dobândit dreptul de a funcționa la acest nivel în ierarhia Ministerului public, drept care nu poate fi limitat la durata mandatului funcției de conducere. În exercitarea atribuțiilor cei doi procurori au confirmat, dispus, semnat rezoluții, dispoziții, ordine și alte acte de procedură penală, care intră în sfera de competență materială a parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție." (în anexa nr. 2 depune copia Hotărârii nr.1174/29 octombrie 2013 a Consiliului Superior al Magistraturii).

În lumina practicii consecvente, prin Hotărârea 1408 din 10 decembrie 2013 Consiliul Superior al Magistraturii a recunoscut gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție unui prim adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în aceeași modalitate, apreciind că prin „numirea într-o funcție de conducere la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție domnul procuror a dobândit dreptul de a funcționa la acest nivel în ierarhia Ministerului public, orice altă interpretare putând conduce la punerea în discuție a legalității actelor și măsurilor dispuse în exercitarea funcției în care a fost numit". (în anexa nr. 3 depune copia Hotărârii nr.1408/10 decembrie 2013 a Consiliului Superior al Magistraturii).

Mai mult, prin Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii cu nr. 293/26 martie 2015, nr.595/10 iunie 2015, nr.594/10 iunie 2015 s-a recunoscut gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și altor procurori șefi secție/serviciu/birou/ din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pe aceleași considerente.

În Hotărârea nr. 293/26 martie 2015, Consiliul Superior al Magistraturii a motivat că: "numirea în funcția de procuror șef secție la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conferă dreptul procurorului de a funcționa la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de a exercita atribuțiile legale ce intră în competența sa și de a fi remunerat cu salariul prevăzut de lege pentru această funcție." (în anexa nr. 4 depune copia Hotărârii nr. 293/26 martie 2015 a Consiliului Superior al Magistraturii).

S-a menționat în Hotărârea nr.595/10 iunie 2015 a Consiliului Superior al Magistraturii faptul că: „Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin Deciziile nr.5427/20.11.2009 și nr.635/08.02.2010 prin care a admis recursurile formulate și a obligat Consiliul Superior al Magistraturii să acorde gradul profesional corespunzător parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu motivarea că procedura prevăzută de dispozițiile art. 54 și 55 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare este derogatorie de la regimul prevăzut de dispozițiile art.43 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv concursul pentru obținerea gradului profesional, astfel încât, prin numirea în funcție de conducere în cadrul parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procurorul a câștigat gradul profesional corespunzător. Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut ca a reținut, ca argument suplimentar, și jurisprudența anterioară a acestei instanțe, prin care a recunoscut gradul profesional al parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism." (în anexa nr. 5 depune copia Hotărârii nr.595/10 iunie 2015 a Consiliului Superior al Magistraturii).

În același sens este și Hotărârea nr.594/10 iunie 2015 a Consiliului Superior al Magistraturii, care din considerentele expuse în hotărârile amintite mai sus și pentru "a asigura interpretarea unitară a legii, componentă de bază a principiului securității juridice" a recunoscut gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție unui procuror șef de birou din aceeași structură.

Practica judiciară a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost constantă în a admite recunoașterea gradului profesional în situații similare.

Astfel, în Decizia nr.5427/20.11.2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție -Secția de Contencios Administrativ și Fiscal s-a menționat : "în ceea ce privește promovarea în funcțiile de conducere din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și D.N.A., nu se mai aplică, însă, regula concursului...Rezultă, din dispozițiile legale citate, că numirea procurorilor în funcții de conducere, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se face fără concurs sau examen, prevederile legale în discuție având caracter special, derogatoriu de la regula în materie de promovare, respectiv numire, a procurorilor în funcții de execuție sau de conducere, prevăzută de art. 43, 48 și 49 din Legea nr. 303/2004... întrucât, îndeplinind, în condițiile legii, o funcție în cadrul unei structuri din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procurorul numit în funcția respectivă dobândește ipso facto gradul profesional corespunzător acelui parchet. Cu privire la acest aspect, se constată că Plenul C.S.M., prin Hotărârea nr. 878/2007, a definit gradul profesional ca fiind „dreptul unui magistrat de a funcționa la un anumit nivel în ierarhia parchetelor, drept care poate fi câștigat prin numire, promovare sau transfer, cu respectarea dispozițiilor legale ce reglementează cariera magistraților ", prin această hotărâre fiind, de altfel, recunoscut gradul profesional al unui procuror...Un argument suplimentar îl constituie, de asemenea, jurisprudența în materie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care nu poate fi ignorată în soluționarea prezentului recurs și care, prin deciziile pronunțate în această materie, a recunoscut gradul profesional al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru procurorii aflați în situații similare. O soluție contrară, fără argumente consistente care să justifice declanșarea procedurii de schimbare a practicii Înaltei Curți, potrivit art. 26 din Legea nr. 304/2004, ar genera divergențe de jurisprudență care ar genera

un climat de incertitudine și insecuritate juridică, încălcând dreptul la un proces echitabil consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituția României și de art. 6 din C.A.D.O.L.F. "

În același sens este și Decizia nr.635/08.02.2010 Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în care s-a stipulat că " art. 52 - 56 din Legea nr. 303/2004 reglementează o procedură specială de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție și numirea în funcțiile de conducere din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetului Național Anticorupție. Această procedură este derogatorie de la procedura de drept comun, stabilită de art. 43 din Legea nr. 303/2004, implicând o selecție a candidaților prin prisma unor condiții și calități profesionale specifice. În aceste condiții numirea recurentului în funcția de conducere de procuror militar șef al Secției Parchetelor Militare în cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție - și îndeplinirea de către acesta a atribuțiilor specifice funcției are ca efect dobândirea gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție...Gradul profesional" nu este o noțiune abstractă, desprinsă de conținutul concret al atribuțiilor specifice postului pe care îl ocupă procurorul, atribuții care corespund nivelului parchetului în cadrul căruia își desfășoară activitatea. Recurentul în exercitarea atribuțiilor specifice funcției de conducere confirmă, dispune, semnează rezoluții, dispoziții, ordine, alte acte de procedură penală și în lipsa gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care să-i confere acestuia competența legală pentru desfășurarea acestor atribuții, toate actele întocmite astfel sunt lovite de nulitate, cu consecințele respective.

De asemenea, dispozițiile art. 56 din Legea nr. 303/2004 invocate de intimat nu sunt incidente deoarece pe de o parte, recurentul general de brigadă magistrat V.I este încă în exercitarea mandatului său de procuror militar șef al Secției Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar pe de altă parte având gradul profesional corespunzător pentru exercitarea funcției de conducere în cadrul Secției Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - acesta are și gradul profesional al funcției de execuție, dobândind dreptul de a funcționa în cadrul acestui Parchet, practic gradul profesional al celor pe care îi conduce și pe care îi coordonează, altfel recurentului i s-ar aplica un tratament diferit fără o justificare obiectivă și rezonabilă (cauza Beian împotriva României, Hotărârea din 6 decembrie 2007). Înalta Curte reține ca un argument suplimentar și jurisprudența anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care nu poate fi ignorată în soluționarea prezentului recurs și care a recunoscut gradul profesional al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție - situație similară cu cea a recurentului. O soluție contrară, fără argumente consistente care să justifice declanșarea procedurii de schimbare a practicii Înaltei Curți, potrivit art. 26 din Legea nr. 304/2004, ar genera divergențe de jurisprudență care ar avea ca efect un climat de incertitudine și insecuritate juridică, încălcând dreptul la un proces echitabil consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituția României și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului. "

Așadar, dacă în cazul celor doi adjuncți ai procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și în cazul altor funcții de conducere ierarhic inferioare celei de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Consiliul Superior al Magistraturii a recunoscut gradul profesional la cererea acestora, s-ar putea crea o situație discriminatorie pentru cel care a deținut funcția de procuror general în cazul în care nu s-ar proceda în același sens, mai ales că, din perspectiva atribuțiilor, cei doi adjuncți, precum și ceilalți procurori cu funcții de conducere au fost subordonați ierarhic procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Este de observat că Hotărârea nr. 673 emisă în 6 noiembrie 2018 de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii este vădit nelegală, instituind o discriminare față de reclamantă. Așadar, Consiliul Superior al Magistraturii a tratat diferit persoane aflate în situații similare, comparabile, nefiind identificat nici un motiv de natură a justifica o astfel

de discriminare. În acest sens, este de remarcat și practica Curții Europene a Drepturilor Omului care a decis că în situații similare nu pot fi soluții diferite pentru că s-ar încălca principiul securității juridice, fiind pronunțate mai multe decizii în acest sens, dintre care amintim: cauza Beian împotriva României 6 decembrie 2007 sau cauza Driha împotriva României 31 ianuarie 2008

Având în vedere toate aceste argumente, pentru o aplicare unitară și egală a dispozițiilor legale, pentru a nu se crea situații de discriminare pentru procurori aflați în aceeași situație și având în vedere practica constantă anterioară a Consiliului Superior al Magistraturii în cazul procurorilor care au deținut funcții de conducere în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dar și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție în materie, solicită anularea în tot a Hotărârii nr. 673 emisă în 6 noiembrie 2018 de Secția pentru procurori a Consiliul Superior al Magistraturii prin care s-a respins cererea de recunoaștere a gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și ca efect al anulării actului administrativ, solicită în temeiul art. 18 alin.1 obligarea Secției pentru procurori a Consiliul Superior al Magistraturii de a recunoaștere gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție față de reclamantă începând cu data formulării cererii, respectiv 22 octombrie 2018.

A menționat că la data de 04 decembrie 2018 a formulat plângere prealabilă.

În drept a invocat dispozițiile art.1, art. 2, art. 8, art. 11, art. 18 din Legea nr. 554/2004 și art.9 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară cu modificările și completările ulterioare.

În probațiune a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

La data de 29.01.2019, pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii a depus la dosarul cauzei întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Prin întâmpinare, pârâtul a susținut că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată, în speță reclamanta nedovedind încălcarea vreunui drept prevăzut de lege în favoarea sa prin emiterea Hotărârii Secției pentru procurori nr. 673/2018.

Nu se poate crea o situație de discriminare prin aplicarea legii în vigoare, Curtea Constituțională statuând de nenumărate ori că instanțele judecătorești, respectiv Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu pot constata existența unor fapte de discriminare derivate din aplicarea legii, fără a se încălca principiul separației puterilor în stat.

De exemplu, prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.325 din 4 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 23 decembrie 2008, s-a constatat că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

În fapt, prin Decretele nr. 1122/02.10.2006 și 1369/02.10.2009 ale Președintelui României doamna procuror Laura Codruța Kovesi a fost numită și reînvestită în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin Decretele nr. 483/15.05.2013 și 376/07.04.2016 ale Președintelui României doamna procuror Laura Codruța Kovesi a fost numită și reînvestită în funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție.

În conformitate cu dispozițiile art. 54 alin.1 din Legea 303/2004, în vigoare la data numirii reclamantei în funcțiile sus-menționate, „Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorii șefi de secție ai acestor

parchete, precum și procurorul șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjuncții acestora sunt numiți de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, dintre procurorii care au o vechime minimă de 10 ani în funcția de judecător sau procuror, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reinvestirii o singură dată."

Numirea procurorilor în temeiul dispozițiilor legale citate trebuia să parcurgă etapele procedurii prevăzute în art. 211 alin. 1—4 din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și a procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, aprobat prin Hotărârea nr. 193/03.03. 2006 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, astfel cum a fost modificată și completată prin Hotărârea nr. 355/2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

Din aceste dispoziții legale și regulamentare reiese că pentru numirea în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și pentru funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, nu era necesară deținerea gradului profesional corespunzător acestui parchet, numirea fiind dispusă pentru o perioadă determinată (3 ani cu posibilitatea reinvestirii pentru încă 3 ani).

Potrivit dispozițiilor art. 56 din Legea 303/2004, în vigoare la data încetării mandatului doamnei procuror în funcțiile de conducere sus-menționate: „La încetarea mandatului pentru funcțiile de conducere prevăzute la art. 54 din același act normativ, procurorii revin la parchetele de unde provin sau la un alt parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii." Se observă că această dispoziție legală este una imperativă, formularea folosită nefiind una supletivă, de tipul „pot reveni".

Dobândirea de iure a unui grad profesional de către un procuror numit într-o funcție de conducere la un parchet ierarhic superior ar fi trebuit să fie stipulată în mod expres de legiuitor. În lipsa unei dispoziții normative exprese, nu se poate prezuma voința legiuitorului în acest sens.

Pe de altă parte, promovarea în funcții de execuție, astfel cum a fost și este reglementată de Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare (pe loc sau efectivă), se poate realiza numai prin concurs, organizat la nivel național, la parchetele imediat superioare, cu respectarea condițiilor imperativ prevăzute de lege.

Promovarea în funcții de execuție și obținerea unui grad profesional superior cu un caracter permanent reprezintă un drept câștigat cu caracter definitiv în evoluția carierei profesionale a unui magistrat, spre deosebire de numirea într-o funcție de conducere, care este temporară.

Numirea procurorilor în funcții de conducere în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție/Direcția Națională Anticorupție nu trebuie confundată cu o promovare a acestora la unitățile de parchet respective, întrucât legea face distincție între noțiunile de promovare și numire, pentru fiecare în parte fiind prevăzute proceduri distincte. De asemenea, nu există nicio dispoziție legală expresă derogatorie de la procedura de promovare în funcții de execuție pentru cei care au funcții de conducere în Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Mai mult, practica recentă a Consiliului Superior al Magistraturii și a Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul respingerii cererilor de recunoaștere a gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (Hotărârea nr. 1354 din 17 decembrie 2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, Decizia nr. 1182/13 aprilie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Hotărârea nr. 325 din 20 martie 2018 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, Decizia nr. 3393 din 17.10.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție), astfel că invocarea practicii anterioare de către doamna procuror Laura Codruța Kovesi nu poate fundamenta o soluție de admitere. Această practică anterioară a fost reconsiderată de Plen și de instanța de contencios, reținându-se că promovarea în grad profesional a judecătorilor și procurorilor trebuie să se realizeze exclusiv prin parcurgerea

procedurilor legale de concurs, în conformitate cu prevederile art. 43 și următoarele din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

La data de 18.10.2018 au intrat în vigoare dispozițiile Legii nr. 242/2018 privind modificările aduse Legii 303/2004 și a fost reglementată, în mod expres, această situație a procurorilor care sunt numiți pe funcții de conducere. Potrivit art. 54 alin. (1): "Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorul șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, adjunctii acestuia, precum și procurorii șefi de secții ai acestor parchete, sunt numiți de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, dintre procurorii care au o vechime minimă de 15 ani în funcția de judecător sau procuror, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reinvestirii o singură dată", iar conform alineatului (5): „De la data încetării mandatului funcției de conducere, procurorii prevăzuți la alin.(1) își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, al Direcției Naționale Anticorupție ori al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism."

Nu în ultimul rând, a relevat faptul că, așa cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 545/2011, „susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate în sensul că dispozițiile de lege criticate creează discriminări față de magistrații care, părăsind structurile specializate (DIICOT sau DNA) înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2009, și-au păstrat gradul profesional și salarizarea corespunzătoare Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu au fost primite, deoarece, dimpotrivă, dispozițiile de lege criticate au fost introduse tocmai pentru a elimina inechitățile din sistem."

În raport de aceste considerente, față de faptul că în speță nu este incident principiul nediscriminării, a apreciat că reclamanta nu a răsturnat prezumția de legalitate a Hotărârii nr. 673/06.11.2018 a Secției pentru procurori, dreptul de apreciere al părâtului fiind exercitat în limitele competențelor prevăzute de lege.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea constată următoarele:

Prin decretul nr. 1122 din 2 octombrie 2006 al Președintelui României reclamanta Kovesi Laura Codruța, ce funcționase anterior ca procuror la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Biroul teritorial Sibiu, a fost numită în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru o perioadă de 3 ani.

Prin decretul Președintelui României nr. 1369 din 2 octombrie 2009 reclamanta a fost reinvestită în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru un nou mandat de 3 ani.

Prin decretul Președintelui României nr. 483 din 15 mai 2013 reclamanta a fost numită pentru o perioadă de 3 ani procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, iar prin decretul Președintelui României nr. 376 din 7 aprilie 2016 a fost reinvestită procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție pentru o nouă perioadă de 3 ani.

La data de 9 iulie 2018 reclamanta a fost revocată din această funcție prin decretul Președintelui României nr. 526 din 09 iulie 2018.

La data de 22.10.2018 reclamanta s-a adresat Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii cu o cerere de recunoaștere a gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin Hotărârea nr. 673 din data de 6 noiembrie 2018 Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a respins cererea de recunoaștere a gradului profesional

corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție formulată de reclamantă.

Împotriva acestei hotărâri reclamanta a formulat plângere prealabilă precum și acțiunea ce face obiectul acestui dosar, solicitând anularea hotărârii și obligarea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii să-i recunoască gradul profesional coresponzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Curtea apreciază că cererea de chemare în judecată este întemeiată, și urmează s-o admită, pentru următoarele considerente:

Reclamanta a fost numită în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 2 octombrie 2006 în baza art. 54 alin.1 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor ce prevedea „(1) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul general al Parchetului Național Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorii șefi de secție ai acestor parchete, precum și procurorul șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjunctii acestora sunt numiți de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, dintre procurorii care au o vechime minimă de 10 ani în funcția de judecător sau procuror, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată.”

Art.54 alin.1 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor instituie o procedură specială pentru numirea în funcția de Procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, distinctă de procedura prevăzută de dispozițiile art.49-50 din Legea nr.303/2004 referitoare la numirea în funcțiile de conducere de procuror general al parchetului de pe lângă curtea de apel, prim-procuror al parchetului de pe lângă tribunal, prim-procuror al parchetului de pe lângă tribunalul pentru minori și familie sau prim-procuror al parchetului de pe lângă judecătoria și de adjunctii ai acestora, procedură ce prevedea că numirea în aceste funcții de conducere se face numai prin concurs sau examen și că procurorul trebuie să aibă dreptul să funcționeze la instanța sau, după caz, parchetul la care urmează să fie numit în funcția de conducere.

Curtea reține că deși procedura de numire în funcția de Procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu implica promovarea unui examen sau concurs și nici cerința ca procurorul să aibă dreptul să funcționeze la instanța sau, după caz, parchetul la care urmează să fie numit în funcția de conducere (așa cum se prevede la art.49-50 din Legea nr.303/2004), aceasta implica o selecție a candidaților prin prisma unor condiții și calități profesionale specifice care aveau menirea de a asigura că persoanele numite în această funcție au competențele necesare exercitării actelor ce intră în sfera de competență aferente acestei funcții.

Curtea constată că efectul numirii în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în baza art.54 alin.1 din Legea nr.303/2004 este acela că procurorul numit în această funcție dobândește dreptul de a funcționa la acest nivel în ierarhia Ministerului Public și de a exercita actele specifice acestei funcții, respectiv de a verifica sub aspectul legalității și temeiniciei rechizitoriile întocmite de procurorii șefi de secție de la PICCJ (art.264 alin.3 din C.pr. pen.vechi), de a soluționa plângerile formulate împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procurori șefi de secție de la PICCJ, inclusiv plângerile împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau al ordonanței ori, după caz, al rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale (art.278 C.pr.pen.vechi), de a prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare art.209 (4¹) C.pr. pen. vechi, de a trimite cauzele la un alt parchet când activitatea de urmărire penală este afectată din cauza

împrejurărilor cauzei sau calității părților ori există pericolul de tulburare a ordinii publice (art.217¹ C. pr.pen. vechi), de a promova recursul în interesul legii (art. 414² C. pr.pen. vechi).

Aceste atribuții ale Procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prevăzute de Codul de procedură penală vechi, în vigoare la data numirii reclamantei în această funcție, au fost preluate într-o formulare aproape identică de noul Cod de procedură penală (art.325, art.326, art.328, art.335, art.339, art.471 C.pr.pen.nou).

Din lectura acestor prevederi legale rezultă că atribuțiile ce revin procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu sunt doar manageriale și administrative, ci în primul rând sunt atribuții de verificare și control al actelor de urmărire penală realizate de procurorii de la Parchetul de pe lângă ICCJ, toți aceștia fiindu-i subordonați ierarhic, la acestea adăugându-se atribuții specifice, cum sunt cele referitoare la promovarea recursului în interesul legii sau trimiterea cauzelor la un alt parchet în situația în care activitatea de urmărire penală este afectată din cauza împrejurărilor cauzei sau calității părților ori există pericolul de tulburare a ordinii publice.

Exercitarea acestor atribuții implică în mod necesar faptul că prin numirea în această funcție în baza art.54 alin.1 din Legea nr.303/2004 procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție dobândește nu doar dreptul de a funcționa în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ci și gradul profesional corespunzător acestui parchet, **teza contrară subminând chiar coerența sistemului ierarhic specific Ministerului Public și punând sub semnul întrebării legalitatea tuturor actelor realizate de procurorul general în această calitate.**

Curtea constată prin urmare că prin numirea, la data de 2 octombrie 2006 prin Decretul nr. 1122 din 2 octombrie 2006 al Președintelui României, în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție reclamanta Kovesi Laura Codruța a dobândit gradul profesional corespunzător acestui parchet.

Acest grad nu poate fi pierdut și nici retras în urma încetării funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Curtea apreciază că prezintă relevanță în cauză legea în vigoare la data primei numiri a reclamantei în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv la data de 2 octombrie 2006, din acel moment reclamanta dobândind gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, schimbările ulterioare de legislație neavând nici o incidență cu privire la gradul deja dobândit de reclamantă la 02.10.2006.

Împrejurarea că la data de 18.10.2018 au intrat în vigoare dispozițiile Legii nr. 242/2018 prin care a fost adăugat alineatul 5 articolului 54 din Legea nr.303/2004 nu este în măsură să conducă la altă soluție deoarece, față de principiul potrivit căruia legea dispune doar pentru viitor, noile prevederi legale vor fi aplicabile doar persoanelor care vor fi numite în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ulterior datei de 18.10.2018, nefiind însă aplicabile situației reclamantei care a fost numită în această funcție sub imperiul altor prevederi legale.

Mai mult, Curtea reține că prevederile legale invocate de pârât (alineatul 5 nou introdus în articolul 54 din Legea nr.303/2004) nu erau în vigoare nici la data revocării reclamantei din funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție (09.07.2018), deși oricum acest aspect este irelevant față de împrejurarea că gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție fusese dobândit de reclamantă la

data de 02.10.2006 odată cu numirea în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

De altfel, chiar introducerea, începând cu 18.10.2018, prin Legea nr. 242/2018, a alineatului 5 la articolul 54 din Legea nr.303/2004 relevă faptul că anterior acestei schimbări de optică a legiuitorului cu privire la această chestiune, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție dobânda gradul profesional corespunzător acestui parchet și îl păstra și ulterior încetării acestei funcții.

Astfel, potrivit alineatul 5 la articolului 54 din Legea nr.303/2004 introdus începând cu 18.10.2018 „De la data încetării mandatului funcției de conducere, procurorii prevăzuți la alin.(1) își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, al Direcției Naționale Anticorupție ori al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.”

Or, tocmai această modificare legislativă, aplicabilă de la 18.10.2018, dovedește că legiuitorul a înțeles să-și schimbe optica în ceea ce privește persoanele care, începând cu data de 18.10.2018, (legea se aplică doar pentru viitor) urmează să ocupe funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă ICCJ.

În mod evident, dacă sub imperiul vechii legi numirea în funcția de procuror general nu ar fi condus la dobândirea gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă ÎCCJ, modificarea art.54 din Legea nr.303/2004 prin introducerea alineatului 5 ar fi fost redundantă.

De altfel, chiar alin.5 al art. 54 din Legea nr.303/2004 vine să răstoarne teza pârâtului potrivit căreia procurorul general al Parchetului de pe lângă ÎCCJ ar putea dobândi gradul profesional corespunzător acestui parchet doar prin concurs atâta timp cât textul vorbește de o „redobândire” a gradului ulterior încetării mandatului, rezultând că pe perioada mandatului acesta a „dobândit” gradul corespunzător Parchetului de pe lângă ICCJ (inclusiv procurorii generali numiți după 18.10.2018).

Cum textul de la alin.5 al articolului 54 din Legea nr.303/2004 introduce o excepție de la regula potrivit căruia gradul profesional odată dobândit nu se pierde, respectiv introduce o restrângere a unui drept dobândit (gradul profesional), această restrângere trebuie să fie interpretată și aplicată restrictiv, și, având în vedere și principiul potrivit căruia legea dispune doar pentru viitor, se impune concluzia că anterior datei de 18.10.2018 persoanele ce au ocupat funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă ÎCCJ au dobândit prin această numire gradul corespunzător acestui parchet și, așa cum este și logic juridic, odată dobândit au păstrat acest grad și ulterior încetării mandatului.

De asemenea, Curtea nu poate reține nici argumentația dihotomică a pârâtului bazată pe comparația între normele ce reglementează promovarea magistraților și cele care se referă la funcțiile de conducere.

În acest sens, Curtea amintește că, în lipsa unei definiții legale, Plenul C.S.M., prin Hotărârea nr. 878/2007, a definit gradul profesional ca fiind „dreptul unui magistrat de a funcționa la un anumit nivel în ierarhia parchetelor, drept care poate fi câștigat prin numire, promovare sau transfer, cu respectarea dispozițiilor legale ce reglementează cariera magistraților”.

Or, reclamanta a câștigat gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin numirea sa în funcția de Procuror general al acestui parchet la data de 02.10.2006, fiind irelevant că aceasta nu a susținut un examen de promovare în funcții de execuție.

De altfel, Curtea reține că scopul organizării examenelor de promovare ale magistraților este acela de selectare a persoanelor care au pregătirea necesară îndeplinirii actelor judiciare sau de urmărire penală ce se realizează la un nivel superior în ierarhia instanțelor și parchetelor. Or, cu ocazia numirii sale în funcția de Procuror General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a considerat că reclamanta are competențele profesionale necesare pentru exercitarea, la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a atribuțiilor prevăzute de art.264 alin.3, art.278, art.209 (4¹), art.217¹ art. 414² C. pr.pen. vechi și ulterior de art.325, art.326, art.328, art.335, art.339, art.471 C.pr.pen.nou, toate presupunând un nivel de complexitate și responsabilitate mai ridicat decât cele prevăzute în sarcina unui „simplu” procuror cu grad de PICCJ, motiv pentru care nu se poate considera că recunoașterea gradului profesional în aceste condiții ar eluda un sistem de promovare bazat pe meritocrație.

De altfel, instanța reține și faptul că prin noile schimbări legislative din 2018 s-a renunțat la susținerea unui examen în sensul de test scris de verificare a cunoștințelor pentru persoanele ce urmează să exercite funcția de judecător la cea mai înaltă instanță din România, astfel încât susținerile pârâtului din întâmpinare referitoare la necesitatea susținerii unui examen de către reclamantă pentru dobândirea gradului profesional sunt inconsistente.

Concluzia potrivit căreia prin numirea în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție reclamanta a dobândit gradul profesional corespunzător acestui parchet nu este contrazisă de prevederile art.56 din Legea nr.303/2004 în forma existentă la data revocării reclamantei din funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, invocate de pârât, ce prevăd că „La încetarea mandatului pentru funcțiile de conducere prevăzute la art. 53, 54 și 55, judecătorii sau procurorii revin la instanțele sau parchetele de unde provin sau la o instanță sau parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii”.

În mod evident, din moment ce prin numirea sa prin decretul nr. 1122 din 2 octombrie 2006 al Președintelui României în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție reclamanta a dobândit gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, aceasta avea dreptul să funcționeze, la data de 09.07.2018 când i-a încetat mandatul de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, aceasta fiind parchetul de unde provenea la data numirii în funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, precum și la orice alt parchet din această țară.

De altfel, prevederea referitoare la revenirea la instanțele sau parchetele de unde provin a persoanelor cărora le-a încetat mandatul pentru funcțiile de conducere prevăzute la art. 53, 54 și 55 are menirea de a garanta acestor persoane că odată numite în funcțiile de conducere nu își pierd locul în care au funcționat și că se pot întoarce la acesta în momentul încetării mandatului, fiind o garanție a stabilității în funcție, art.56 din Legea nr.303/2004 nedezlegând chestiunea gradului profesional al persoanelor numite în funcțiile de conducere.

În ceea ce privește practica judiciară invocată de către pârât, Curtea constată că aceasta nu prezintă nici cea mai mică relevanță în cazul de față atâta timp cât nici una din hotărârile judecătorești la care pârâtul a făcut referire nu privește o persoană care să fi deținut funcția de

procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, situația reclamantei fiind singulară.

Dimpotrivă, Curtea reține că de-a lungul timpului, atât pârâtul cât și Înalta Curte de Casație și Justiție au recunoscut gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție unor procurori subordonați ierarhic reclamantei, neexistând o justificare serioasă pentru care reclamantei să i se refuze recunoașterea acestui drept. (v.Hotărârile pronunțate de CEDO în cauza Beian împotriva României 6 decembrie 2007, cauza Driha împotriva României 31 ianuarie 2008).

Față de considerentele mai sus prezentate, Curtea va anula hotărârea 673 din 06.11.2018 a Consiliului Superior a Magistraturii Secția pentru Procurori și, în baza art 18 alin 1 și 2 din Legea nr. 554/2004, va obliga pârâtul să emită o hotărâre prin care să recunoască reclamantei gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE**

Admite cererea formulată de reclamanta **KOVESI LAURA CODRUȚA**, cu domiciliul ales în vederea comunicării actelor de procedură la locul de muncă, în București, str. Libertății, nr. 12, sector 5, în contradictoriu cu pârâtul **CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII**, cu sediul în București, Calea Plevnei, nr. 141 B, sector 6.

Anulează hotărârea 673 din 06.11.2018 a Consiliului Superior a Magistraturii Secția pentru Procurori.

Obligă pârâtul să emită o hotărâre prin care să recunoască reclamantei gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Recursul se depune la Curtea de Apel București, Secția a VIII a Contencios Administrativ și Fiscal.

Pronunțată în ședință publică, azi, 09.04.2019.

**PREȘEDINTE,
RALUCA-ECATERINA TOMA**

**GREFIER,
CRISTINA DIANA LALE**